

Synd mod de umyndige, der ikke selv kunne træffe nogen Bestemmelse, at der kan blive truffet en Bestemmelse, som er dem imod, og som muligvis i deres levende Live, maaske paa et Sygeleje, opfylder dem med Gru og Rædsel. Det er et Hensyn, jeg mener man skal tage. Det sidste Ønske, Ønsket om at kunne henstille Askeurner og lignende paa særlige Steder, er et Spørgsmaal, som nærmest, synes det mig, maatte vedrøre Kultusministeriet. Af disse Grunde har jeg ikke fundet Anledning til at fremsætte noget Lovforslag, men jeg imødeser med stor Interesse og Sindsro Fremkomsten af et Lovforslag fra det ærede Medlems eller andres Side.

Hvad det Spørgsmaal angaar, som Udvalget med Undtagelse af et enkelt Medlem foreslaar henvist, nemlig Spørgsmaalet om Forholdsregler til at hindre Vagabondage omkring paa Landet, skal jeg sige, at naar dette ikke umiddelbart er taget til Følge fra Ministeriets Side, er det af den Grund, som ogsaa er fremført her under Forhandlingerne, at det er noget vanskeligt at se af Andragendet, hvad det egentlig er, de paagældende Sogneraadforeninger ønske foretaget. Jeg kan kun sige, at jeg meget gerne skal modtage Henvisningen og meget gerne overveje Sagen og søge at finde Midler til at hemme den Uskik, som paaklages i Andragendet. For en stor Del vil der jo findes Midler derimod i det Lovforslag om et midlertidigt Tillæg til Straffeloven, som vi for Tiden forhandle her i Tinget. Men naturligvis kan der ogsaa være andre Forholdsregler, som det kan være nødvendigt og hensigtsmæssigt at træffe baade administrativt og ad Lovgivningsvejen, og jeg skal gerne have min Opmærksomhed henvendt derpaa.

Ordføreren (Jens Busk): Hvad angaar Andragendet om Ligbrændning, taler jeg ikke her paa Udvalgets men paa egne Vegne, naar jeg siger, at jeg for mit Vedkommende er en principiel Modstander af det. Der taler jeg kun paa mine egne Vegne, men jeg har for mit Vedkommende ingen Grund til at ønske et Andragende henvist, som jeg er en principel Modstander af. Hvis Flertallet i Udvalget havde haft en anden Opfattelse — den er jo lige saa berettiget som min — kunde Flertallet jo have foreslaaet Andragendet henvist, men dertil har heller ikke Udvalgets Flertal fundet nogen Anledning. Jeg tænker, at Aarsagen dertil blandt andet er, at de Grunde, som den højtærede Mini-

ster her har anført, anførte han ogsaa ved Konferencen med Udvalget.

Andragendet henviser jo til et Andragende, som har været her tidligere. I dette udførlige Andragende, der staar aftrykt i Betænkningen over Andragender fra i Fjor, staar der — med den ærede Formands Tilladelse maa jeg maaske læse nogle Linier op: „I § 2“ — i den nærende Ligbrændingslov — „bestemmes saaledes, at Ligbrænding skal være forlangt ved en „i Testamentform affattet, skreven Tilkendegivelse“, der kun kan udstedes af en Mand eller Kvinde, som har opnaaet 18 Aars Alderen. En Følge af denne Fordring er, at Forældre, der ere enige om at ønske Liget af et Barn under 18 Aar brændt, ikke kunde opnaa dette, og Foreningen har i adskillige Tilfælde været tvungen til at afslaa Begæring om Ligbrænding til stor Sorg for vedkommende Forældre.“ Her synes jeg virkelig, der er noget berettiget i Ministerens Standpunkt. Naar Folk er en 16—17 Aar, synes jeg der er noget urigtigt i, at Forældrene skulle kunne bestemme, at deres Lig skulle brændes. Og det ærede Medlem for Københavns 3. Valgkreds (Alfred Christensen) tager fejl, naar han siger, at Andragendet ogsaa af den Grund ikke er blevet tiltraadt, fordi vi ikke havde noget Svar fra Ministeren. Nej, der staar slet ikke noget i Betænkningen om, at Andragendet ikke er tiltraadt af den Grund. Der blev tværtimod netop af Venner af Sagen, som jeg har nævnt, af vor Formand, det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme), gjort opmærksom paa, at vi kunde ikke blive ved at hale Sagen hen med, at der intet Svar forelaa. Derfor ønskede det ærede Medlem for Odense (Marott) Sagen nu bragt frem her i Tinget, fordi der intet Svar er kommet, idet de hævdede, at det kunde ikke nytte, at vente paa det, for der kom jo intet.

Dette Spørgsmaal kan jo give Anledning til mange Overvejelser, og Slutningen af Andragendet maatte jo, synes jeg, som ogsaa den højtærede Minister sagde, nærmest høre under Kultusministeren. Jeg ser derfor ikke, der er andet at gøre for de ærede Medlemmer, der ville have Sagen fremmet, end at de maa komme med et Forslag; saa kan det jo tages op til Drøftelse baade med Kultusministeren for den Del, der angaar ham, og med Justitsministeren. Jeg for mit Vedkommende stemmer neppe for det, men det kan jo være, at Forslaget faar